

נונים
תאומים -
כל כך דומים!

ארגולד שווארצנגר, מרעול ומנפח-שרירים מרופלים ודני דהויטו, הרומה ביותר לכדורגל הם תאומים. מבט אחד בתמונה, וזכרון קצר מהר פעוניהם, די בו כדי להבין כי השניים לא יכלו לצאת מרחם אחד. וכדיוק על כך נשענת הפירסומת המהדרת לסירטם החדש תאומים, בבימויו של איוואן (מכסח הערדים) רייטמן. וכך היא אומרת: "תאומים - שרק אמם מסוגלת



אדוין מאהינדה ורונאלד פורי: בלק אנד וייט

הארי הוק, בימאי הסרט, בריטי שגדל באפריקה ומכיר היטב את המציאות שם, לא השתדל במיוחד להעמיק בגווני הדמויות, אולי אף הקצין אותן בכוונה. הלבנים, גם במיקרה הטוב ביותר, הם זוענים בדם, המחותרת מורכבת מאספסוף אכזרי וצמא-דם, ודווקא מציאות זו מחריפה את המשבר של הנער, המגלה עד כמה תורת האהבה של אביו אינה ניתנת ליישום בעולם שבו הוא חי. לא קשה בימי אינתיפאדה אלה למצוא דימיון בין הדילמה שהוא מעלה למציאות שלנו. ומשום כך צריך לראותו.



וילסון, מארסו ופרייס: יפים זה לא מספיק

אחד בדמות הנענע המחמיר של הסדר החדש התובע עזק ומישמעת במחיר דמים. האחר הפך בינתיים להרפתקן עליו, שעליוצתו נפגעת כאשר הוא נהדף לחיק המורדים במהפיכה, ושוב המשולש הניצחי עובד.

פרשנות-חדר-מיטות זו נודפת ניוחחות של סידרת-טלוויזיה רדודה, ואף שחקן בעל שיעור-קומה כמו פיליפ נוארה, אינו יכול להושיע, עם כל היות הטובה שהוא משרה על תפקיד האציל החולמני. זה אינו סרט למבקרים. חסידי שושלת יהנו.



מיקי רורק: מכסיון לא משכנע

שמה של ג'ון יוסטון. אבל זה לא זה. מייקל סרזין הוא אמנם צלם מסוגנן מאוד, אבל הוא חסר חוש קצב. קשה לו מאוד לספר סיפור בצורה מגובשת ומשכנעת, ובעיקר, אין לו הכלים הדרוים שים, כדי לבנות דמויות אמינות ותלת-מימדיות, המסוגלות לחדוג מן המיסגרת האלגורית השקופה הנכפית על הסרט. כריסטופר ווקן, בדמות הרמאי החלקלק והנואש גם יחד, מצויר לכל היותר כקצנה, אבל לא דמות של ממש ואילו רורק, ללא יד חזקה שתפקע עליו, שוקע בים של מאניירות ויצוניות.

האינתיפאדה
השחורה

המשרת (טיילת, תל-אביב, בריטני-יה) - בנו של מטיף שחור, שנרצח על-ידי המחותרת בקניה, משום ש-סירב לתמוך במאבק המזויין שלה, נשלח לעבוד בביתו של השוטר הלבן, ונמשג בראשונה בחייו עם הנזענות, באספקטים המשוטטים והמעשיים ביותר שלה. במיקר רה הטוב ביותר, הוא נחשב למעין קוף מאולף, הראוי לחיבה, כאשר הוא מבצע את משימותיו בנאמנות, ולבעיטות, כאשר הוא סוטה מהן. ליותר מזה אין לו זכות לצפות.

כיתה ברירה, מסתגל הנער למציאות החדשה, לאשת השוטר המאוסה ולבנו הפחדן והמגולבל, לחגיגה הלבנה המתמדת ול-עמל הכושי הממרך, ואילו פעילי המחותרת השחורה מופיעים שוב ומטילים אימתם דווקא על המשרתים. עליהם לגלות נאמנות ללא מיצרים להוראות המחותרת, אחרת ישלמו ב-חייהם. מטרתה של מחותרת זו היא להמר את הביטחון היחסי שבו חיו המשרתים עד אז, למגוע בשליטים הלבנים ולהשליט מישטר של אימה ופחד, שישכנע את הלבנים לעזוב.

הנער קרוע בין המחנות. מצד אחד הוא מנסה ללכת בדרכי הנועם והחסד הנוצרי שלמד מאביו, גם אם אינו רוחש חיבה רבה לחלק גדול מן הלבנים. מצד שני, חייו נתונים בסכנה, אם לא ישתף פעולה עם בריוני המחותרת, המבטיחים איזשהו עתיד ורוד שאינו ברור לנער כלל. ומי שמתלבט במצב כזה, כפי ש-עושה הנער, על מידות המוסר והאנושיות של מעשיו, סופו שיהיה קורבן של שני הצדדים.



מהפכה בנוסח
שושלת

מורדים ואוהבים (גורדון, תל-אביב, צרפת) - זה יכול היה להיות נושא מרתק, אם כי בעייתי ביותר: מה קורה למהפיכה שמרוב התלה-בות בוגדת בעקרונותיה? זה אינו נוגע רק למהפיכת אוקטובר וסיפחיה, שהם, בדרך-כלל, הנושא לדיון בשנים האחרונות, אלא לגבי כל מהפיכה.

במיקרה זה מדובר במהפיכה הצרפתית, ושמו המקורי של הסרט (לה שואן) מתייחס לכינויין של אותן הכנופיות, המור-כבות מבני-אצילים, אבל גם מדלת העם, שהקימו תנועת-התנג-גדות למישטר הדמים והסירור של הרפובליקה הצעירה. אבל כל מי שהושך כי זו מסה מוליטית-פילוסופית, יכול להירגע. רק לעיתים רחוקות מתרחק הסרט מן הדחפים היסודיים של אהבה, קינאה, שינאה והקרבה עצמית, ובקיצור, מתכוון בדוק למלודרמה שדומה.

במרכז הסיפור אציל שדווקא תוגך בשיויוניות. אוהב חיים המקדיש את זמנו להמצאת כלי-טיס מהפכני. הוא מאמץ אל ליבו אסופית, מצרף אליה גם נער-כנסייה, ושניים אלה גדלים בביתו כאחים לבנו שלו, שהתייתם מאמו עוד בילדותו. מכאן שהמשולש הניצחי מוכן ומוזמן.

שני הגברים הצעירים אוהבים - כל אחד בדרכו - את הנערה, ושניהם עוזבים את הכפר. בן האציל נוסע לאמריקה עם לאפאייט. נער הכנסייה נוסע למאריס בלהט המהפיכה, הנערה נשארת בבית עם האציל החביב עד שהשניים שבים הביתה.



שחקנים דהזיטו ושווארצנגר
כליך דומים

להבדיל ביניהם. הופררו בלידתם ונפגשו בששון ובשימחה הרבה שנים אחרי כן." וכך, מי שמאמין שאכן ייתכן שהשניים הם תאומים, ובעיקר, מי שלא מאמין, בוודאי עשוי לצחוק כשהמצחקון הזה יגיע למסכי ישראל - וזה בקרוב מאוד. בארצות-הברית, כך מרווחים העיתונים, צחק הבימאי כל הרך אל הבנק.

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב: בירד, צא וראה, החגיגה של באבט, בוקר טוב ויאמאם, קפה בנדר, הנוטיבה הקסומה, קין אצל סבא, אינרוויסטטה, הרטה, ירושלים: בנלל המילחמה ההיא, בירד, בוקר טוב ויאמאם, מסע לקיתרה, אינרוויסטטה. חיפה: הנוטיבה הקסומה, בוקר טוב ויאמאם, הקומיסאריח, החגיגה של באבט.

תל-אביב

*** בירד (תכלת, ארצות-הברית, מוצג גם בירושלים) - ביוגרפיה של אחד מענקי הג'אז בכל הזמנים, הסקסופוניסט צ'ארלי פרקר, מכווימת בהבנה וברגישות על-ידי קלינט איסטווד ומשוחקת להפליא על-ידי פורסט ויטאקר. מומלץ לאוהבי ג'אז.

*** קפה בגרד (דזנווף 1, גרמניה) מוצג גם בירושלים וכרמת-גן) - פנטזיה מרנינה על באוואריה בריאת-בשר, המגיעה ללב מירבר אמריקאי וקושרת קשר מופלא עם כושיית טרודה, המחויקה שם מוטל. פרסי אדלון מנצל במלואו את הפוטנציאל של מאריאנה סגברכט.

*** אינרוויסטטה (לב, איטליה, מוצג גם בירושלים) - פליגי מסביר לצוות-טלוויזיה פיאני מה זה קולנוע, מפליג בזיכרונות ומפגיש את מרצ'לו מאסטרויאני עם אינטה אקברג בסרט חם ומופלא, מומלץ ביותר.

*** דוריט הקטנה (לב, בריטניה) - שש שעות של דיקנס, לפי מיטב המסורת של השלוויה הבריטית. עם אלק גינס, דרק ג'אקובי, סיריל קיווק ועוד. מיפגן נאה של יכולת מישחק והגיגה לאוהבי התרבות הבריטית.

ירושלים

*** טובעים במיספרים (אימפריה, בריטניה) - קומדיית נונסנס בריטית על שלוש נשים המטביעות את בעליהן ועל חוקר מיקררי, מוות ההושך בכל אחת מהן. שנון ומתוחכם, לחסידי חידות סתומות. פיטר (חזוה השרטט) גרינאוואי במיטבו.

אגרוף
עיין

הסיבוב האחרון (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) - מיקי רורק משחיש את חלמו, והפעם הוא מגלם מת-אגרוף מזדקן, נווד חסר-תקנה, מפ-סידן, שאיש לא נתן לו אי-פעם הז-דמנות. רורק לא החמיץ הזדמנות לדבר על ההזדהות שיש לו עם התפקיד הזה, ולמען הגשמתו הוא הפקיד את מלאכת ה-בימוי בידי מייקל סרזין, איש-מעלמה, המוכר בעיקר מעבר-דויתו בסרטיו של אלן פארק. השניים עבדו יחד בסרט ליבו של אנג'ל.

העלילה כולה מתרחשת בעיר-שדה שכוחת-אל. המתאגרף, העוטה בגדי קאובוי מרופטים, מגיע לאחד מאותם הקרבות העלובים, חסרי-החשיבות, שבהם מספקים את תאוות האלי-מות והדם של ההמונים. עיקר מעלתו היא הסיכולת שלו לס-פינת מכות אין קץ, שבסופן עיין נותרת בו האנרגיה הדרושה להלום ביריב ולהפילו ארצה.

בתוך העולם הסגור הזה הוא מתקרב לשני אנשים. רמאי קטן ומצוחצח, המעמיד גם פני בדרן, השואף ליום שבו יתעשר במכה, ונערה נונה ונמה שירשה מסבה סתרתת בלונה פארק, שאותה נשבעה לשמוד מכל מי שמר. מיותר לומר שהראשון מנסה לנצל אותה, השניה מנסה לגאול אותה, והמתאגרף, שכל עולמו מטושטש, ממש כמו ראייתו שנפגמה מרוב חבסות שקיבל, מבקש למצוא את דרכו בעלטה.

זה נשמע כמו תמונה ריאליסטית של עולם אכזר נוסח עיר

